

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen JUDr. Ing. Jaroslavem Majovským, advokátem, se sídlem Dr. Šmerala 2317/12, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č. j. 2012/39025-421, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 10. 2012, č. j. 38 Ad 22/2012 - 11,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo rozhodnuto o postoupení žaloby stěžovatele k vyřízení Městskému soudu v Praze.

[2] Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel podal u krajského soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 9. 8. 2010, č. j. OTC 4334/2010-Z1, o podpoře v nezaměstnanosti a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Krajský soud vyšel z toho, že v dané věci rozhodl v prvním stupni dne 9. 8. 2010 Úřad práce v Ostravě, avšak od 1. 1. 2012 je prvostupňovým orgánem ve věci podpory v nezaměstnanosti Úřad práce, přičemž sídlo Úřadu práce je Praha. Vzhledem k tomu, že sídlo prvostupňového orgánu je od 1. 1. 2012 v Praze, je k projednání žaloby příslušný Městský soud v Praze. Z uvedeného důvodu byla žaloba stěžovatele postoupena podle ust. § 7 odst. 5 s. ř. s. Městskému soudu v Praze.

II. Kasační stížnost

[4] Proti tomuto usnesení krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 2. 11. 2012. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že podle jeho názoru spadá problematika podpory v nezaměstnanosti do oblasti důchodového pojištění. Tento názor stěžovatel odůvodňuje návazností podpory v nezaměstnanosti na důchodové pojištění a odkazuje na právní názory autorů práva v oblasti sociálního zabezpečení JUDr. Naděždy Břeské, JUDr. Evy Burdové, Mgr. Tomáše Červinky, JUDr. Jana Příba, CSc. a JUDr. Františka Vlasáka. Podle těchto autorů je hmotné zabezpečení uchazečů o zaměstnání zahrnuto v oblasti předpisů o zaměstnanosti a má v oblasti důchodového pojištění několikerý význam. Doba jeho poskytování je náhradní dobou pojištění.

[5] Vzhledem k tomu, že podle názoru stěžovatele spadá věc do oblasti důchodového pojištění, měl by soud při zkoumání místní příslušnosti aplikovat ust. § 7 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatel dále odkazuje na čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci a příslušnost soudu i soudce stanoví zákon. Stěžovatel má za to, že v jeho věci je věcně a místně příslušný Krajský soud v Ostravě.

[6] Závěrem stěžovatel navrhuje zrušení usnesení krajského soudu napadeného kasační stížností a požaduje náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[9] Nejvyšší správní soud je přitom ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti. S ohledem na stěžovatelovy námitky je v projednávané věci stěžejní otázkou, zda rozhodování o podpoře v nezaměstnanosti spadá do oblasti důchodového pojištění a zda tak mělo být krajským soudem při zkoumání místní příslušnosti aplikováno ust. § 7 odst. 3 s. ř. s.

[10] Podle ust. § 7 odst. 3 s. ř. s., ve znění účinném v době rozhodování krajského soudu, ve věcech důchodového pojištění a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.

[11] Oblast důchodového pojištění je upravena zákonem č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Podle § 1 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění tento zákon upravuje důchodové pojištění pro případ stáří, invalidity a úmrtí živitele. Z uvedeného je tedy zjevné, že sociálními událostmi, které pokrývá důchodové pojištění, jsou stáří, invalidita a úmrtí živitele. Oproti tomu podpora v nezaměstnanosti je poskytována v případě sociální události, kterou je ztráta zaměstnání, a podle ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), je poskytování podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci součástí státní politiky zaměstnanosti. Zákon o zaměstnanosti také upravuje mimo jiné nárok na podporu v nezaměstnanosti, její výši a některé procesní aspekty řízení o podpoře v nezaměstnanosti. Rozhodování o podpoře v nezaměstnanosti tedy spadá do oblasti zaměstnanosti. Nelze se tedy ztotožnit s argumentací stěžovatele, že rozhodování o podpoře v nezaměstnanosti spadá do oblasti důchodového pojištění. Na tom nic nemění ani návaznost a vzájemný vztah některých institutů oblasti důchodového pojištění s oblastí zaměstnanosti.

[12] Zákonem č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, (dále jen „zákon č. 396/2012 Sb.“) byl výčet oblastí, ve kterých je stanovena místní příslušnost soudů ve správním soudnictví podle § 7 odst. 3 s. ř. s., rozšířen mimo jiné také o věci zaměstnanosti. Změna s. ř. s. provedená zákonem č. 396/2012 Sb. však nabyla účinnosti až dnem 26. 11. 2012, tedy až po vydání rozhodnutí krajského soudu napadeného kasační stížností, které bylo vydáno dne 15. 10. 2012. Krajský soud tedy správně aplikoval § 7 s. ř. s. ve znění odpovídajícím době rozhodování krajského soudu.

[13] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a žalovaný také náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu